

NOTTURNO Text: Carl Snoilsky (1841-1903)

Mellan trädens dunkla grupper
gula sommarmånen står,
rådjur uti slutna trupper
prassla mellan snår.
Blomstren genom skogens välvning
andas i balsamisk ström,
vindens pust och bladets skälvning
stör näktergalens dröm.

Och jag lyssnar hänryckt stilla
hur den mornar sig i sång:
Älska, sjung och brinn, du lilla,
natten kan inte bli för lång.
Sjung hur ljuvt det var då ingen
dina lekar såg med harm
och du kärleksfullt bredde vingen
kring en liten fjädrad barm.

Livets älv som under dagen
gick med brus och övermod,
saktas vid de ömma slagen
till en stilla spegelflod.

Syskonparet fröjd och smärta,
förr i strid på skaldens sträng
enas i hans fulla hjärta,
sluter fred på rosensäng.

Tusen röster dagen äger.
Natten har en enda röst:
Suckar som på mossans läger,
häver två sälla bröst.
Lund i måneljus och tystad
är vad sångaren begär.
Sjunga är hans ärelystnad,
sjunga för sin hjärtanskär.